

Arrest

nr. 297 601 van 24 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 februari 2023 waarbij haar recht op verblijf wordt ingetrokken.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VAN DEN BRUEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2018 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als moeder van een Belgisch kind.

Op 13 november 2018 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 17 november 2020 werd verzoekster veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout wegens valsheid in geschriften en gebruik ervan.

Op 21 april 2022 besliste de familierechtbank tot verbetering van de geboorteakte van het kind van verzoekster. De naam van de Belgische vader werd geschrapt.

Op 27 februari 2023 werd het verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. wordt het verblijf ingetrokken van::

Naam: N.K.

Voorna(a)m(en): R.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

[...]

Alias: K.R., [...] van Angolese nationaliteit

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 26.04.2018 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 13.11.2018 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van haar vermeend Belgisch kind N.K., E. [...] (alias: M.N., E.), met wie zij zich vestigde. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een Belgische onderdaan gelet op het vonnis tot verbetering van de geboorteakte van de Familie- en Jeugdrechtbank van Turnhout dd. 21.04.2022 welk beveelt dat de vermelding van de gegevens van de vader in de geboorteakte met DABS nr. [...] dienen te worden verwijderd.

De reden van de verbetering van deze gegeven worden eveneens in voormeld vonnis teruggevonden. Aldaar leest men dat betrokkene bij vonnis van de Correctionele Rechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout dd. 17.11.2020 correctioneel veroordeeld werd voor feiten van valsheid in geschriften en gebruik ervan, nu zij M.D. haar zoon (i.c. de referentiepersoon voor de gezinshereniging) heeft laten erkennen, louter teneinde zichzelf een verblijfsrecht in België te verschaffen. Voormeld vonnis is definitief. Dat betrokkene middels het schrijven van haar raadsman dd. 09.01.2023 stelt dat zij nooit de intentie had om de Belgische autoriteiten te misleiden en de desbetreffende fraude te plegen, doet aan de twee voormelde vonnissen geen afbreuk. Betrokkene heeft de kans gekregen om voor de Correctionele rechtbank haar zaak te pleiten, doch zij werd desondanks veroordeeld. Het vonnis van de Correctionele Rechtbank heeft werking erga omnes en dringt zich dus ook op aan de DVZ. De juridische realiteit is dat betrokkene wel degelijk valsheid in geschrifte heeft gepleegd en die valsheid heeft gebruikt teneinde zich een verblijfsrecht te verschaffen, ook al blijft betrokkene haar onschuld claimen.

Het gezag van gewijsde van het vonnis van de Correctionele Rechtbank indachtig, moet aldus besloten worden dat betrokkene fraude heeft gepleegd teneinde zich een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Betrokkene is zodoende nooit een familielid van een Belgische onderdaan geweest. De vermeende familieband van haar kind met de Belg M.D. is slechts tot stand gekomen door het door betrokkene gepleegde bedrog. Betrokkene heeft haar verblijfsrecht als familielid van een Belg onrechtmatig verkregen. In toepassing van artikel 74/20 kan daarom dat verblijfsrecht worden ingetrokken.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd op 21.11.2022 een onderzoek overgemaakt aan de stad Turnhout. Dit onderzoek werd naar betrokkene aangetekend verzonden op 23.11.2022. Zij maakte naar aanleiding van ons schrijven de volgende documenten over:

- Brief advocaat
- Schoolattesten
- Bewijzen tewerkstelling van de partner
- Loonbrief voor de période 17.03.2022 - 31.03.2022 voor betrokkene
- Bewijs van taalniveau
- Bewijzen volgen cursus inburgering + inburgeringsattest + taalcertificaten
- CV
- Attest vooropleiding particuliere schoonmaak

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten." Er werden na 09.01.2023 geen andere stukken meer overgemaakt.

Betrokkene stelt dat zij reeds ruime tijd in België woont, samen met haar drie kinderen en haar partner. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat twee van haar kinderen thans geen verblijfsrecht genieten. Het oudste kind K., J.M. [...] heeft nooit enig verblijfsrecht genoten in België. N.K., E. [...] verloor dan weer de Belgische nationaliteit naar aanleiding van de verbetering van de geboorteakte waarin de afstamming van vaderszijde t.o.v. de vermeende Belgische vader werd geschrapt. Er werd sedertdien voor hem geen verblijfsaanvraag ingediend. Het jongste kind, M., K.M. [...], verkreeg een afgeleid verblijfsrecht dat gebaseerd is op het verblijfsrecht van betrokkene, wegens geboorte in België. Ook dit verblijfsrecht zal, in het licht van de huidige beslissing worden herbekeken in toepassing van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet. Betrokkene is daarvan in kennis gesteld middels ons schrijven van 21.11.2022.

De wettelijk samenwonende partner van betrokkene verkreeg nog maar zeer recent zijn verblijfsrecht in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (nl. op 01.04.2022). Zijn verblijfsaanvraag was in grote mate gebaseerd op zijn gezinsleven met de voormelde kinderen en met betrokkene. Ook zijn verblijfsrecht zal door de bevoegde diensten moeten worden geherevalueerd.

Bovendien moet er op gewezen worden dat deze beslissing betrokkene niet dwingt om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Zij laat de gezinscel onverlet. Voor zover betrokkene zou stellen dat zij zich door onze beslissing gedwongen voelt om met haar kinderen het Rijk te verlaten, dient te worden opgemerkt dat haar kinderen nog relatief jong zijn. Het oudste kind is bijna 9 jaar, het jongste kind is ongeveer anderhalf jaar oud. De jonge leeftijd van de kinderen maakt dat zij zich zeer snel kunnen aanpassen aan gewijzigde omstandigheden. Nergens uit het dossier blijkt dat de kinderen speciale onderwijsnoden zouden hebben of aan een bepaalde medische aandoening zouden leiden waardoor een terugkeer naar het herkomstland een probleem zou kunnen vormen. Hun scholing kan in het herkomstland worden voortgezet. Niets belet betrokkene en de kinderen bovendien om op een andere basis een verblijfsrecht aan te vragen of om met het hele gezin, inclusief de partner van betrokkene, hun gezinsleven elders verder te zetten, alwaar zij voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Verder verblijf in het kader van gezinshereniging is, gelet op de huidige gezinstoestand én het gepleegde bedrog, niet gerechtvaardigd. Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (B19ter dd. 26.04.2018) bekijken blijkt dat deze in verhouding met de duur van haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte période betreft. Betrokkene was 24 jaar oud toen zij naar België kwam. Zij heeft verhoudingsgewijs veel langer in haar herkomstland geleefd. Dat er inmiddels reeds enkele jaren voorbij zijn gegaan sinds betrokkene in het bezit werd gesteld van de F-kaart kan heden niet worden weerhouden: er werd reeds op 18.10.2018 door DVZ bij het parket gepolst naar een advies inzake een mogelijke schijnerkenning. Op 26.10.2018 gaf het parket te kennen dat het onderzoek nog lopende was. Pas op 07.11.2022 werd de DVZ door de gemeente Turnhout in kennis gesteld van het vonnis van 21.04.2022 waarin de verbetering van de geboorteakte werd bevolen, waarna betrokkene op 21.11.2022 werd uitgenodigd om haar standpunt te kennen te geven. Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat zij reeds vóór haar aanvraag gezinshereniging in België verbleef, dient er op gewezen te worden zij vóór april 2018 nooit legaal verblijf bekam in het Rijk. Zij diende een asielaanvraag en een eerste aanvraag gezinshereniging in, doch beide aanvragen werden negatief beoordeeld. Gezien er geen rechten kunnen geput worden uit een periode van illegaal verblijf, kan met die periode van illegaal verblijf geen rekening worden gehouden bij het nemen van huidige beslissing.

Betrokkene voert met betrekking tot haarzelf aan dat ze geen band heeft met haar land van herkomst. Zij stelt dat haar kinderen niet of zeer beperkt hebben verbleven. Betrokkenen zouden zich "Belg voelen en zich zo gedragen". Echter moet er op gewezen worden dat het feit dat de kinderen van betrokkenen nooit of slechts zeer kort hun vaderland hebben gekend in grote mate te wijten is aan het gedrag van hun moeder. Mevrouw bekam op frauduleuze wijze het verblijfsrecht en koos ervoor om vervolgens haar gezinsleven in België uit te bouwen. Zelfs indien de kinderen nooit Congo hebben gekend, dan nog is het niet onredelijk om te stellen dat zij in meer of meerdere mate ondergedompeld zijn geweest in de Congolese cultuur, gelet op de nationaliteit van hun moeder. Hoe dan ook moet mevrouw, gelet op het

feit dat zij het merendeel van haar leven in haar herkomstland heeft geleefd, nog een zekere voeling hebben met het land van herkomst, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Mevrouw drukte zich bij haar asielaanvraag van maart 2017 uit in het Lingala en kende een beetje Frans. Thans blijkt op haar CV dat ze nog steeds het Lingala machtig is. Mevrouw verklaarde in diezelfde asielaanvraag in haar herkomstland als handelaar / kleine zelfstandige tewerkgesteld te zijn. Ze bijgevolg ook nog wel wat kennis hebben van het economisch reilen en zeilen in Congo. Verder verklaarde ze nog meerdere halfbroers en zussen te hebben, die, ten tijde van haar asielaanvraag nog bij haar ouders leefden, zodat kan gesteld worden dat zij in Congo ook nog over een familiaal netwerk beschikt.

Betrokkene tracht haar integratie in België aan te tonen met stukken waaruit blijkt dat zij succesvol taallessen en een inburgeringscursus heeft gevolgd. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Verder stelt betrokkene dat ze op economisch vlak geïntegreerd is. Dat blijkt alvast niet uit de door haar overgemaakte stukken waar slechts één loonfiche wordt overgemaakt voor de periode tussen 17.03.2022 en 31.03.2022 en dit terwijl betrokkene sedert april 2018 de mogelijkheid heeft om in België te werken. Meer nog, waar haar advocaat stelt dat het gezin op geen enkel ogenblik ondersteuning heeft dienen aan te vragen, blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene tussen 01.12.2018 en 30.11.2022 ten laste was van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Betrokkene heeft in de vijf jaar dat zij verblijfsrecht genoot nauwelijks bijgedragen aan de Belgische economie en dit ondanks de door haar gevolgde taalcursussen of de volbrachte vooropleiding als particulier schoonmaakster. Zulks staat in schril contrast met haar situatie in haar thuisland alwaar ze zelfstandige handelaar was.

Gelet op het voorgaande moet geconcludeerd worden dat de mate van sociale, culturele en economische integratie van betrokkene niet van die aard is dat ze een intrekking van haar verblijfsrecht in de weg staat.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden in te trekken.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"II.2.2.1 Schending art. 74/20 § 2 Vreemdelingenwet

Conform art. 74/20 § 2 Vreemdelingenwet dient ten einde rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon rekening te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familieband of culturele of sociale band met haar land van herkomst.

Verzoekster bezorgde volgende documenten:

- brief advocaat
- schoolattesten
- bewijzen tewerkstelling partner
- loonbrief periode 17.03.2022-31.03.2022
- bewijs taalniveau
- bewijzen cursus inburgering + inburgeringsattest + taalcertificaten
- cv
- attest vooropleiding particuliere schoonmaak

DVZ legt deze documenten en de redenen voor het behouden van verblijf onrechtmatig naast zich neer.

Vooreerst wordt er verwezen naar het feit dat de andere kinderen van verzoekster tevens geen verblijfsrecht hebben in België.

Uiteraard zou een mogelijk verblijfsrecht van deze gesteund zijn op het verblijfsrecht van verzoekster, de moeder van de kinderen.

Wel is het zo dat de wettelijk samenwonende partner een verblijfsrecht heeft bekomen en zodoende er rekening dient gehouden te worden met dit verblijfsrecht in de beoordeling.

Daarnaast wordt er gesteld dat de kinderen van verzoekster nog maar zeer jong zijn en zich snel zouden aanpassen.

Er wordt verwezen naar het feit dat er geen specifieke noden zijn bij de kinderen.

Verzoekster voegt hiertoe het medisch attest van J.M.K. waaruit blijkt dat hij heel veel moeite heeft op school en er een diagnose is gesteld van ADHD met sociaal-economische overbevraging bij een kind met wellicht laag tot middelmatige intelligentie. (stuk 3)

Aldus is er wel degelijk sprake van een problematiek die opvolging vereist, aangepaste school en behandeling.

Het is niet zo evident om zomaar te verhuizen en aanpassing te vragen van een kind dat al een hele 'rugzak' heeft.

Ook E. heeft een algemene ontwikkelingsachterstand. Er is sprake vroegkinderlijk autisme in combinatie met intellectuele mindere begaafdheid. (stuk 4)

In tegenstelling tot hetgeen DVZ stelt in haar beslissing zijn er aldus wel degelijk speciale onderwijsnoden en medische aandoeningen.

De kinderen hebben bovendien geen band met hun land van herkomst.

Ook verzoekster heeft zich inmiddels geïntegreerd in België en verwijst hiervoor naar de door haar aan DVZ bezorgde stukken."

2.1.2. De bestreden beslissing trekt verzoeksters verblijfsrecht in op grond van artikel 74/20, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

*"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.
[...]"*

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster fraude heeft gepleegd teneinde zich een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Zij wijst erop dat de vermeende familieband van haar kind met de Belg M.D., zijnde degene die het kind had erkend, slechts tot stand gekomen is door het door betrokkene gepleegde bedrog. Zij leidt dit af uit het vonnis tot verbetering van de geboorteakte van de Familie- en Jeugdrechtbank van Turnhout van 21 april 2022 waarin wordt bevolen dat de vermelding in de geboorteakte van de gegevens van de vader, de Belg M.D., dienen te worden verwijderd aangezien verzoekster bij vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, afdeling Turnhout, van 17 november 2020 correctioneel veroordeeld werd voor feiten van valsheid in geschriften en gebruik ervan, nu zij M.D. haar kind, zijnde referentiepersoon voor de gezinshereniging, heeft laten erkennen, louter teneinde zichzelf een verblijfsrecht in België te verschaffen. Zij is zodoende nooit een familielid van een Belg geweest en heeft haar verblijfsrecht onrechtmatig verkregen, aldus de verwerende partij.

Verzoekster betwist deze vaststellingen niet. Zij verwijst evenwel naar artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet en betoogt dat de verwerende partij de door haar neergelegde documenten en redenen voor het behouden van het verblijfsrecht ten onrechte naast zich neerlegt.

Overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde, wanneer hij overweegt de thans bestreden beslissing te nemen, rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij over deze elementen heeft gemotiveerd, zodat het aan verzoekster toekomt om met concrete argumenten aan te tonen dat deze motieven niet deugdelijk zijn.

Waar verzoekster stelt dat wordt verwezen naar het feit dat haar andere kinderen geen verblijfsrecht hebben in België en dat een mogelijk verblijfsrecht voor hen zou gesteund zijn op het hare, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat het oudste kind nooit enig verblijfsrecht heeft genoten, het tweede kind de Belgische nationaliteit verloor en er sedertdien voor hem geen verblijfsaanvraag werd ingediend, en het jongste kind een afgeleid verblijfsrecht kreeg op grond van dat van zijn moeder, verzoekster, en dat dit in het licht van de huidige beslissing wordt herbekeken op grond van artikel 74/21 van de Vreemdelingenwet. Dit laatste is ook gebeurd: bij beslissing van dezelfde datum heeft de verwerende partij het recht op verblijf van verzoeksters jongste kind ingetrokken. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad gekend onder het nr. 291 975.

Verzoekster stelt verder dat haar wettelijk samenwonende partner een verblijfsrecht heeft bekomen waarmee rekening moest worden gehouden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeksters partner nog maar zeer recent zijn verblijfsrecht kreeg in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat zijn aanvraag in grote mate was gebaseerd op zijn gezinsleven met verzoekster en de kinderen en dat ook zijn verblijfsrecht zal moeten worden geherevalueerd enerzijds, en dat de bestreden beslissing verzoekster niet dwingt om het grondgebied te verlaten zodat de gezinscel onverlet blijft en dat niets verzoekster en de kinderen belet om op een andere basis een verblijfsrecht aan te vragen of om met het hele gezin, inclusief de partner van betrokkene, hun gezinsleven elders verder te zetten, alwaar zij voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat verzoeksters wettelijk samenwonende partner een verblijfsmachtiging heeft bekomen.

Verzoekster betoogt voorts dat er, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt in haar beslissing, wel degelijk speciale onderwijsnoden en medische aandoeningen zijn bij de kinderen. Ter staving daarvan voegt zij bij haar verzoekschrift de medische attesten over haar zoon J.M. en E..

Verzoekster betwist niet dat zij met de in de bestreden beslissing vermelde brief van 23 november 2022 door de verwerende partij werd uitgenodigd om alle nuttige documenten neer te leggen in het kader van het onderzoek conform artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De stukken die zij thans bij het verzoekschrift voegt werden echter niet aan de verwerende partij overgemaakt, zodat die laatste niet kan worden verweten om er geen rekening mee te hebben gehouden. Dit klemmt des te meer nu deze stukken reeds dateren van voor de bestreden beslissing en het schrijven gericht aan verzoekster om stukken over te maken. Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Verzoekster kan deze elementen bovendien niet voor de eerste keer invoeren voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij, op grond van de informatie die haar werd bezorgd, ondeugdelijk heeft geoordeeld dat de jonge leeftijd van de kinderen maakt dat zij zich zeer snel kunnen aanpassen aan gewijzigde omstandigheden, dat nergens uit het dossier blijkt dat de kinderen speciale onderwijsnoden zouden hebben of aan een bepaalde medische aandoening zouden leiden waardoor een terugkeer naar het herkomstland een probleem zou kunnen vormen en dat hun scholing in het herkomstland kan worden voortgezet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in het geval aan verzoekster en haar kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd -wat thans nog niet het geval is- conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening zal moeten worden gehouden met het hoger belang van de kinderen.

Voor het overige herhaalt verzoekster de elementen en stukken die zij aan de verwerende partij had bezorgd, met name dat de kinderen geen band met hun land van herkomst hebben en dat zij zich inmiddels heeft geïntegreerd in België. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij daarmee rekening heeft gehouden en daarover omstandig heeft gemotiveerd. Door louter deze elementen te herhalen en aan te geven dat ze het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij, toont zij niet aan dat deze onwettig of kennelijk onredelijk.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“II.2.2.2 Schending art. 8 EVRM

De beslissing schendt art. 8 EVRM.

Verzoekster vormt een gezinsleven met haar drie kinderen en haar wettelijk samenwonende partner, dhr. M.K.

De beslissing zou inhouden dat zij met haar kinderen geen legaal verblijf in België meer verkrijgt en wellicht uiteindelijk ook het bevel om het land te verlaten.

Haar partner die wel een legaal verblijf heeft, zou aldus zijn verblijf moeten opgeven om zich bij zijn gezin te blijven voegen. Dit is onredelijk.

In het andere geval zou het gezin opsplitsen hetgeen een grove schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Dhr. M.K. heeft een verblijfsrecht in België en de andere gezinsleden dienen in de mogelijkheid te zijn om zich bij hem te voegen in België.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Verder dienen de bepalingen van de Vreemdelingenwet beschouwd te worden als

zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na. De inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden nagegaan of de inmenging ook voldoet aan de laatste voorwaarde, de proportionaliteit. Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Een en ander wordt overigens weerspiegeld in artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin, zoals reeds onder het eerste middel werd gesteld, wordt bepaald dat wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht overweegt te nemen, hij rekening houdt met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verzoekster betoogt dat zij een gezinsleven vormt met haar drie kinderen en haar wettelijk samenwonende partner. Zij stelt dat in de beoordeling rekening moet worden gehouden met het verblijfsrecht dat haar partner in België heeft bekomen.

De bestreden beslissing overweegt hierover het volgende:

“De wettelijk samenwonende partner van betrokkene verkreeg nog maar zeer recent zijn verblijfsrecht in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (nl. op 01.04.2022). Zijn verblijfsaanvraag was in grote mate gebaseerd op zijn gezinsleven met de voormelde kinderen en met betrokkene. Ook zijn verblijfsrecht zal door de bevoegde diensten moeten worden geherevalueerd.

Bovendien moet er op gewezen worden dat deze beslissing betrokkene niet dwingt om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Zij laat de gezinscel onverlet. Voor zover betrokkene zou stellen dat zij zich door onze beslissing gedwongen voelt om met haar kinderen het Rijk te verlaten, dient te worden opgemerkt dat haar kinderen nog relatief jong zijn. Het oudste kind is bijna 9 jaar, het jongste kind is ongeveer anderhalf jaar oud. De jonge leeftijd van de kinderen maakt dat zij zich zeer snel kunnen aanpassen aan gewijzigde omstandigheden. Nergens uit het dossier blijkt dat de kinderen spéciale onderwijsnoden zouden hebben of aan een bepaalde medische aandoening zouden leiden waardoor een terugkeer naar het herkomstland een probleem zou kunnen vormen. Hun scholing kan in het herkomstland worden voortgezet. Niets belet betrokkene en de kinderen bovendien om op een andere basis een verblijfsrecht aan te vragen of om met het hele gezin, inclusief de partner van betrokkene, hun gezinsleven elders verder te zetten, alwaar zij voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Verder verblijf in het kader van gezinshereniging is, gelet op de huidige gezinstoestand én het gepleegde bedrog, niet gerechtvaardigd.”

Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoeksters partner een verblijfsrecht heeft in België, dat er een gezinsleven is en dat verzoekster zich, ondanks het feit dat er thans geen verwijderingsmaatregel voorligt, gedwongen zou voelen om het grondgebied te verlaten.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster weliswaar aangeeft het niet eens te zijn met de belangenafweging in de bestreden beslissing, maar geen concrete argumenten bijbrengt waaruit blijkt dat deze, in het licht van de vastgestelde fraude, kennelijk onredelijk zou zijn of dat er geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde elementen, temeer nu ook de verblijfsmachtiging van de partner voornamelijk het gevolg is van deze fraude nu niet wordt betwist dat zijn verblijfsaanvraag in grote mate was gebaseerd op zijn gezinsleven met de voormelde kinderen en met betrokkene. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS